

Temporada eterna

És pràcticament impossible fer la llista de fires i museus de temàtica particular, d'oficis o de festes singulars que es conserven, es fomenten i que sobretot s'anuncien a casa nostra. Cada any que passa n'hi ha més. Així mateix, també perquè cada cop n'hi ha més, es fa impossible de saber els espais d'interès ecològic, forestal o senzillament paisatgístic que hi ha a les nostres comarques. Espais que, malauradament, no acaben de ser sovint del tot protegits, però que cada vegada són més visitats, encara que no sé si es pot dir ben bé que cada vegada hi ha més gent que els valora. Sovint, el fet és que la gent anem a visitar-los un cop i prou. Després, també en general, volem visitar –els més incauts en diuen *conèixer*– altres territoris o altres coses. Convertides en un gran parc temàtic al servei del turisme, de l'especulació i del negoci, avui les comarques gironines –no exclusivament, és clar, però sí que amb una mica més de fidelitat que altres zones– s'assemblen cada cop més a la gent d'aquella antiga casa pairal que, com que volen fer creure encara continuen sent el que potser no van arribar a ser exactament mai, ensenyen i exhibeixen tot el que poden, tot el que els queda del seu suposat poder i de les seves admirables riqueses. Els d'aquestes comarques, però, què més ensenyarem després? Amb quin esquer entabanarem encara aquell peix que, més que alimentar-se, en un sentit metafòric, gràcies al que li mostren, el que fa de veritat, i això en un sentit ben real, és alimentar-nos? Tanquem la temporada turística un cop més. Abans, el setembre era el mes de fer balanç i plegar; ara, en canvi, és el mes en què es prova que la temporada continuï. Si no ho han fet encara, més d'un parlarà aquests dies de turisme de qualitat, de la necessitat de desestacionalitzar el turisme tant com es pugui. Aviat, amb sort a l'octubre i si no al novembre, quan els ponts i les vacances que ens acosten al Nadal ja s'ensumin, continuarem parlant de turisme, si bé concretant-ho en uns altres llocs. Anirem d'orient a ponent, per dir-ho de pressa. Sense moure'ns mai, però, del turisme. Parc temàtic per a tots els que vénen i fins i tot per als que no arriben ni a venir, els d'aquestes comarques no som també a la vegada cada cop més monotemàtics?

Xavier Cortadellas

Una darrera lliçó per a una primera lectura

El 29 de maig el professor Modest Prats va inaugurar la Sala de Graus de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona. L'estrena d'aquesta capella gòtica dedicada a sant Miquel coincidí amb la darrera lliçó de Modest Prats a la Universitat de Girona, «La Paraula i les paraules», que omplí a vessar una Sala de Graus disposada a escoltar les sàvies paraules del mestre.

«Estem contents de tornar a tenir el professor Modest Prats al nostre costat, de poder assistir a la seva lliçó i de poder escoltar una

vegada més les seves paraules sàvies que glossaran «La paraula i les paraules» i proclamaran, també una vegada més, la seva veneració per la Paraula i el seu amor apassionat a les paraules, per la seva doble condició de capellà i de filòleg». Amb aquesta amable introducció, expressada en un to distès, la professora Mariàngela Vilallonga va donar pas a la darrera classe del professor Modest Prats a la Universitat de Girona, pronunciada en una Sala de Graus esplèndida, plena d'autoritats, professors, exalumnes i, en definitiva, de gent que ha admirat, admira i mantindrà en el record les gesticulacions i el mestratge d'aquest eminent filòleg i amic. La nova Sala de Graus, que embolcallarà les properes

Modest Prats (Castelló d'Empúries, 1936).

JOSEP M. OLIVERAS

lectures de tesis doctorals, va tenir en la classe de Modest Prats una darrera lliçó que obre el camí a futurs esdeveniments acadèmics per a noves generacions d'estudiants de Lletres. Una darrera lliçó, doncs, per a unes properes lectures.

L'acte –que va incloure els discursos del degà de la Facultat de Lletres, Joan Nogué, del president del Consell Social, Jaume Casademont, i del vicerector Josep Maria Nolla, i que es va cloure amb una cantata del cor de la Universitat de Girona– va servir també per regalar a Modest Prats els dos volums de la revista *Estudi General* titulats *Miscel·lània d'homenatge a Modest Prats (I i II; 2000–2001)* i, també, un quadre original que